

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

Poslovni broj: UsI-599/16-7

REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

BROJ: 711-I-82-P-5-15/16-08-17 od 20. siječnja 2016. godine

PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PREDANO POŠTI
..... dana 17-02-2017 20.....

Omot u privitku. Primjeraka Priloga

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ivanu Levaku, te zapisničarki Zdravki Škorić, u upravnom sporu tužitelja Siniše Varge iz Zagreba, Lepa Ves 8, kojega zastupa opunomoćenica Mirna Hećimović, odvjetnica u Zagrebu, Ilica 191f, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5, kojega zastupa opunomoćenik Danijel Žapčić, savjetnik u Uredu Povjerenstva, radi sukoba interesa, nakon zaključene javne i usmene rasprave dana 9. prosinca 2016. godine, u nazočnosti stranaka, dana 19. prosinca 2016. godine,

presudio je

I. Poništava se odluka Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, Broj: 711-I-82-P-5-15/16-08-17 od 20. siječnja 2015. godine.

II. Utvrđuje se kako dužnosnik Siniša Varga, ovdje tužitelj, nije počinio istovremenim profesionalnim obnašanjem dužnosti ravnatelja Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje i obavljanjem poslova u Kliničkoj bolnici Dubrava u smislu redovitog i stalnog zanimanja uz ostvarivanje prihoda, bez prethodnog odobrenja Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa kojim se utvrđuje da obavljanje takvih poslova ne utječe na zakonito obnašanje javne dužnosti, u razdoblju od veljače 2012. godine do listopada 2012. godine, povredu članka 13. stavka 2. Zakona o sprječavanju sukoba interesa.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio tužbu ovom sudu dana 29. veljače 2016. godine protiv odluke Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, Broj: 711-I-82-P-5-15/16-08-17 od 20. siječnja 2016. godine, kojom je odlučeno da je tužitelj počinio u razdoblju od 2. veljače 2012. godine do listopada 2012. godine povredu članka 13. stavka 2. ZSSI, istovremenim profesionalnim obnašanjem dužnosti ravnatelja HZZO i obavljanjem poslova u Kliničkoj bolnici Dubrava u smislu redovitog i stalnog zanimanja uz ostvarivanje prihoda, a bez prethodnog odobrenja Povjerenstva kojim se utvrđuje da obavljanje takvih poslova ne utječe na zakonito obnašanje javne dužnosti (točka I. izreke). Nadalje, tužitelju je izrečena za navedenu povredu ZSSI, sankcija iz članka 42. stavka 1. podstavka 2. ZSSI, koja se sastoji od obustave isplate dijela neto mjesečne plaće u ukupnom iznosu od 5.000,00 kn, koja će trajati

pet mjeseci, te će se izvršiti u pet jednakih mjesečnih uzastopnih obroka svaki u pojedinačnom iznosu od 1.000,00 kn (točka II. izreke).

Tužitelj ističe da je dana 15. siječnja 2016. godine Povjerenstvo za odlučivanje o sukobu interesa donijelo odluku o pokretanju postupka za odlučivanje o sukobu interesa protiv tužitelja, a zbog moguće povrede članka 13. stavka 2. ZSSI, počinjene za vrijeme trajanja mandata ravnatelja HZZO, koja proizlazi iz istovremenog profesionalnog obnašanja navedene dužnosti i obavljanja poslova u KB Dubrava, u smislu redovitog i stalnog zanimanja uz ostvarivanje prihoda, bez njegovog prethodno podnesenog zahtjeva i odluke Povjerenstva da obavljanje takvih poslova ne utječe na zakonito obnašanje javne dužnosti. Tužitelj se očitovao na tu odluku svojim dopisom od 6. veljače 2015. godine. Kako isti nije prihvatio navode tužitelja, tuženik je donio pobijanu odluku. U istoj tuženik navodi prikupljene dokaze, na temelju kojih je utvrdio da je došlo do povrede navedenih odredbi ZSSI, te zaključno ističe kako tužitelj nije počinio povredu navedenih odredbi ZSSI u periodu kada je na snazi bio ugovor o poslovnoj suradnji od 19. listopada 2012. godine pa nadalje, jer je na temelju tog ugovora obavljao edukacijsku djelatnost za koju nije potrebno prethodno pribaviti odobrenje iz članka 13. stavka 2. ZSSI. U periodu prije toga, odnosno dok je na snazi bio ugovor o djelu od 10. veljače 2012. godine, pa sve do stupanja na snagu navedenog ugovora o poslovnoj suradnji, tužitelj je obavljao djelatnost liječnika specijalista, za što je ostvarivao naknadu, odnosno drugi dohodak bez da je prethodno zatražio odobrenje kojim Povjerenstvo utvrđuje da predmetni poslovi ne utječu na zakonito obnašanje javne dužnosti, zbog čega je došlo do povrede članka 13. ZSSI. Međutim, tužitelj naglašava da iz priložene dokumentacije i iz samog obrazloženja pobijane odluke, razvidno je da je isti u cjelokupnom periodu od veljače 2012. godine pa sve do listopada 2012. godine, pa i nadalje obavljao iste poslove edukacije. Stoga se predmetni poslovi sadržajno nisu razlikovali ni na koji način od poslova ugovorenih ugovorom o poslovnoj suradnji od 19. listopada 2012. godine. Dakle, radilo se isključivo o edukaciji studenata i specijalizanata. Tako iz dopisa Ministarstva zdravlja od 7. svibnja 2015. godine proizlazi da nije nužna primjena Pravilnika o stručnom usavršavanju člana Komore, odnosno Pravilnika o specijalističkom usavršavanju doktora stomatologije, jer mentor imenovan rješenjem (uz prethodnu suglasnost ministra) nije jedini koji educira specijalizanta. Isključivo se radilo o edukaciji studenata i specijalizanata, i to ne na način da se provodi program specijalizacije, već edukacija, a koja je u tom periodu bila nužna. Naime, s danom 1. veljače 2012. godine tužitelj je prestao obavljati poslove specijaliste stomatološke protetike u Ambulanti za kiruršku protetiku u Klinici za kirurgiju lica, čeljusti i usta KB Dubrava, čime je ostalo upražnjeno radno mjesto, koje zahtijeva visokostručne i specifične kvalifikacije, kompetencije i znanja u navedenom području kirurške protetike potrebne za pružanje zdravstvenih usluga pacijentima kao i za obučavanje, edukaciju i osposobljavanje specijalizanata i pripravnika, te studenata dentalne medicine. Jer, na navedenoj Klinici i na Kliničkom zavodu za stomatološku protetiku svakodnevno se zaprima velik broj pacijenata i bolesnika, na kojim slučajevima specijalizanti, pripravnici i studenti imaju priliku naučiti i steći znanja u radu s mentorima u području dentalne medicine, koja nemaju priliku steći u drugim zdravstvenim ustanovama. Tako je tužitelj sklapanjem ugovora o djelu od 10. veljače 2012. godine, s ravnateljem KB Dubrava, prihvatio povremeno obavljanje poslova nužnih za nastavak rada Ambulante za kiruršku protetiku, prvenstveno u cilju pružanja edukacije i osposobljavanja specijalizanata i studenata, na način pružanja visokostručnih zdravstvenih usluga pacijentima Ambulante, a u skladu s potrebama Ambulante. Volja stranaka u tom ugovoru, a i u svim kasnijim ugovorima, bila je edukacija. Stoga tužitelj nije smatrao da bi njegove edukacijske aktivnosti i djelovanje u navedenoj Ambulanti, mogle biti u sukobu privatnog interesa u odnosu na javni interes. Niti teoretski ne bi te aktivnosti i djelovanje mogle dovesti do situacija u kojima bi isti njihovim obavljanjem mogao privatno utjecati na donošenje odluka tijekom obnašanja javne dužnosti, kao niti njegov privatni interes stavljati

iznad javnog interesa. U svezi s tim tužitelj se poziva na članak 13. stavak 3. ZSSI, u kojem su poslovi edukacijskog i istraživačkog karaktera isključeni od sukoba interesa. Edukacija studentima dentalne medicine obavlja se u bolnici. Integrirani preddiplomski i diplomski studij dentalne medicine za studente dentalne medicine, upisane na fakultet nakon akademske godine 2010/11, uključuje i praktičnu nastavu, koja se obavlja tijekom nekadašnjeg pripravničkog staža. Praktična nastava obavlja se u bolnici, a studenti tijekom tog dijela nastave stječu znanja, vještine i kompetencije, kojim se osposobljavaju za stručno obavljanje poslova dentalne medicine. Dakle, tužitelj je sva svoja primanja, kako s osnove redovnih primanja (plaće), tako i s osnove drugih primanja, uredno unosio u imovinsku karticu, pa tako i primanja stečena s osnove edukacije, sukladno ugovoru o djelu od 10. veljače 2012. godine, ugovoru o međusobnim pravima i obvezama od 10. srpnja 2012. godine i ugovoru o poslovnoj suradnji od 19. listopada 2012. godine. Primanja stečena po sva tri ugovora bila su u podjednakim iznosima, s time da je tužitelj u cijelom periodu obavljao istu edukacijsku djelatnost. Dakle, očito je da tužitelj nije obavljao redovnu djelatnost, odnosno redovno i stalno zanimanje, kako u periodu nakon sklapanja ugovora iz listopada 2012. godine (koje postupanje tuženiku nije sporno), tako niti u periodu od veljače do listopada 2012. godine. S obzirom na gore izneseno, tužitelj zaključuje da je očita volja stranaka u predmetnim ugovorima, koji su sklopljeni u cijelom periodu od veljače do listopada 2012. godine, bila isključivo edukacija studenata i specijalizanata. Također, ugovori su konzumirani na način da je obavljana takva djelatnost u cijelom periodu od veljače do listopada (i nakon listopada) i isplaćena naknada je bila identična u cijelom periodu (415,00 kn/sat). Tužitelj smatra da je dokazao da je djelatnost koju je isti obavljao, bila identična, pa je time tuženik postupio protivno odredbama ZOO i ZSSI. Time je prava volja i smisao sklapanja navedenih ugovora između stranaka, bilo pružanje edukacijske djelatnosti. Tužitelj dodaje da kao liječnik nije odgovoran za sadržaj ugovora iz veljače 2012. godine, budući da nije mogao znati da bi činjenica, da se u ugovoru ne navodi da će aktivnosti i posao u Ambulanti obavljati u edukacijske svrhe, mogla dovesti do utvrđenja da se tužitelj nalazi u sukobu interesa prema ZSSI. Stoga u predmetnoj pravnoj situaciji, u slučaju dvojbe prave volje i svrhe sklapanja ugovora, ne mogu se pojedine odredbe tumačiti na štetu tužitelja, a pogotovo stoga jer je riječ o ugovoru, koji je predložen od strane KB Dubrava. Tužitelj smatra da je tuženik prilikom donošenja pobijane odluke pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, te pogrešno primijenio materijalno pravo, a posebice zbog toga što nije prekršio članak 13. stavak 2. ZSSI, jer se edukacijska aktivnost, koju je tužitelj obavljao u Ambulanti za kiruršku protetiku, ne može smatrati redovitim i stalnim zanimanjem prema članku 13. stavku 2. ZSSI. Osim toga tužitelj ističe da ZSSI ne daje definiciju "redovitog i stalnog zanimanja", a pružanje edukacije na ranije opisani način zasigurno se ne može smatrati redovitim i stalnim zanimanjem.

Slijedom iznesenog tužitelj predlaže da sud poništi napadanu odluku od 20. siječnja 2016. godine.

U svom odgovoru na tužbu tuženik ostaje kod razloga iznijetih u obrazloženju pobijanog rješenja, te predlaže da sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev. Naime, isti smatra da je u postupku, koji je prethodio donošenju pobijane odluke, pravilno i potpuno utvrdio sve relevantne činjenice i okolnosti, na koje je pravilno primijenio materijalno pravo, te je donio pravilnu i zakonitu odluku. Pri tome tuženik naglašava da iz priložene dokumentacije proizlazi da među navedenim ugovorima postoji razlika u opisu poslova, koje se tužitelj obvezao izvršiti. Isti se poziva na članak 13. stavak 2. ZSSI, te na ugovor o djelu od 10. veljače 2012. godine, kojim se tužitelj obvezao za potrebe KB Dubrava, kao naručitelja, obaviti poslove u Ambulanti za kiruršku protetiku, izrade proteza i epiteza za bolesnike operirane zbog tumora glave i vrata, te bolesnika s disfunkcijom temporomandibularnog zgloba na Klinici za kirurgiju lica, čeljusti i usta, dva puta tjedno po osam sati, počevši od 2. veljače do 31. prosinca 2012. godine. Drugi je ugovor o međusobnim pravima i obvezama

sklopljen dana 10. srpnja 2012. godine, i to između HZZO, kao poslodavca, te KB Dubrava. U tom ugovoru se tužitelj obvezuje za KB Dubrava obaviti poslove u navedenoj Ambulanti, a radi izrade proteza i epiteza za bolesnike operirane zbog tumora glave i vrata, te bolesnika s disfunkcijom temporomandibularnog zgloba na Klinici za kirurgiju lica, čeljusti i usta, dva puta tjedno po osam sati, a počevši od 22. lipnja 2012. godine, te da će se tijekom rada vršiti i edukacija, praćenje i nadzor rada specijalizanata. Trećim ugovorom o poslovnoj suradnji od 19. listopada 2012. godine, HZZO i KB Dubrava sporazumno utvrđuju da postoji potreba za međusobnom poslovnom suradnjom radi sudjelovanja dr. Siniše Varge, ovdje tužitelja, u postupku edukacije specijalizanata i studenata dentalne medicine, te praćenja i nadzora njihovog rada u KB Dubrava, koji će se provoditi u Ambulanti. Stoga tuženik zaključuje da je iz predmetnih ugovora razvidno da među njima postoji razlika u opisu poslova koje se tužitelj obvezao izvršiti. Tuženik ističe da tužitelj nije potpisnik drugog ugovora, a u prvom ugovoru se uopće ne navode poslovi edukacije, već isključivo obavljanje poslova u Ambulanti, odnosno obavljanje zdravstvene djelatnosti liječnika dentalne medicine, a što proizlazi iz opisa poslova. U drugom ugovoru (u kojem tužitelj nije ugovorna strana) naglasak je na obavljanju liječničke djelatnosti, kao glavne djelatnosti pored koje će tužitelj u manjem opsegu obaviti i edukacijsku djelatnost. Tek iz trećeg ugovora nesporno proizlazi da se obavljanje liječničke djelatnosti u ambulanti provodi u svrhu edukacije specijalizanata i studenata dentalne medicine. Analiziranje odredbe, koja sadrži opis poslova koje se tužitelj obvezuje izvršiti, ne smije se promatrati izvan konteksta utvrđene svrhe sklapanja ugovora. Tako se tek u ugovoru iz listopada 2012. godine utvrđuje potreba za poslovnom suradnjom u postupku edukacije specijalizanata i studenata dentalne medicine, te praćenja i nadzora njihovog rada. Tuženik smatra da je netočna tvrdnja tužitelja da se volja stranaka nije mijenjala, jer u tom slučaju ne bi postojala potreba za sklapanjem čak tri ugovora, koji sadrže očigledne razlike u pogledu poslova koje će obaviti tužitelj. Iz činjenice da se iznova uređuju prava i obveze među ugovornim stranama u pogledu izvršavanja različito definiranih poslova proizlazi promjena volje ugovornih strana sukladno izmijenjenim potrebama naručitelja za obavljanjem određene vrste poslova. Sve naknade za rad tužitelja u KB Dubrava isplaćene su izravno na račun tužitelja. Nisu utvrđene isplate po drugom ugovoru iz srpnja 2012. godine na račun HZZO za rad tužitelja po tom ugovoru, pa je tuženik utvrdio da predmetni ugovor nikada nije bio u primjeni. Također, u razdoblju od veljače do studenoga 2012. godine, kada se počeo primjenjivati ugovor od 19. listopada 2012. godine, očito se primjenjivao prvi ugovor iz veljače 2012. godine. Jer, iako se isti trebao prestati primjenjivati stupanjem na snagu ugovora iz srpnja 2012. godine, koji ne sadrži odredbu kojom bi se prvi ugovor stavio izvan primjene. Tuženik prihvaća navode da se obavljanje edukacije liječnika dijelom obavlja i u pojedinim ustanovama pod vodstvom i nadzorom stručnjaka za određeno područje koji nije mentor, iako je nesporno utvrđeno da tužitelj nije imenovan mentorom za edukaciju liječnika dentalne medicine. Tako članak 16. stavak 3. Pravilnika o specijalističkom usavršavanju doktora stomatologije ("Narodne novine", broj: 115/07), propisuje da specijalizant može, u dogovoru s mentorom, do godinu dana specijalizacije provesti u zdravstvenoj ustanovi u kojoj se može obavljati specijalističko usavršavanje. Također, nije sporno da se edukacijom studenata i specijalizanata u zdravstvenim ustanovama, koja se od strane stručnih osoba liječnika specijalista obavlja za vrijeme pružanja zdravstvenih usluga i tijekom neposrednog rada s pacijentima prenose stručne spoznaje, znanje i iskustvo, te osigurava odgovarajuća dostupnost i kvaliteta zdravstvene zaštite, kao i da u navedenim okolnostima obavljanje edukacijske djelatnosti nije po prirodi stvari odvojeno od obavljanja liječničke djelatnosti, već se obavljanje liječničke djelatnosti dovodi u vezu s edukacijom. Dakle, potrebno je odvojiti obavljanje liječničke djelatnosti kao primarne i glavne djelatnosti od obavljanja liječničke djelatnosti kao sporedne kroz neposredni rad sa studentima i specijalizantima u svrhu njihove edukacije. Navedene okolnosti u obavljanju djelatnosti tužitelja, koje bi upućivale da se

liječnička djelatnost obavlja u svrhu edukacije u razdoblju od veljače do listopada 2012. godine, tuženik nije mogao utvrditi na temelju zaprimljene dokumentacije, promatrane sadržajno i u vremenskom slijedu, već za razdoblje od studenoga 2012. godine nadalje. Tuženik je u ocjeni vrste djelatnosti u razdoblju od veljače do listopada 2012. godine kao mjerodavne razmatrao odredbe prvog ugovora iz kojeg proizlazi da je tužitelj bio dužan zatražiti prethodno odobrenja tuženika iz članka 13. stavka 2. ZSSI. Tuženik je prihvatio navode tužitelja da je u razdoblju od studenoga 2012. godine tužitelj doista obavljao zdravstvenu djelatnost liječenje pacijenata, pri čemu je obavljanje te djelatnosti na temelju članka 1. i 2. ugovora od 19. listopada 2012. godine, očito bilo u svrhu provođenja edukacije studenata i specijalizanata. Jer, naglasak nije bio na pružanju zdravstvene usluge liječenja pacijenata, već na obavljanju dijela praktične nastave na zdravstvenoj ustanovi u svrhu prenošenja znanja. Iako je inicijalno odlukom tuženika pokrenut postupak zbog moguće povrede članka 13. stavka 2. ZSSI za razdoblje od veljače 2012. godine do lipnja 2014. godine, tuženik je u postupku utvrdio da je pružanje zdravstvenih usluga u razdoblju od studenoga 2012. godine pa nadalje bilo u svrhu edukacije. Tužitelj je u tom razdoblju prvenstveno obavljao edukacijsku djelatnost kao glavnu djelatnost, a liječničku djelatnost čija se svrha i način obavljanja ne može promatrati izvan konteksta edukacije, kao sporednu djelatnost, pa je tuženik utvrdio da u razdoblju od studenoga 2012. do lipnja 2014. godine nije bilo povrede članka 13. stavka 2. ZSSI. Dakle, tuženik je u provedenom postupku utvrdio da je tužitelj u razdoblju od veljače do listopada 2012. godine obavljao poslove liječnika specijalista, za što je isti bio dužan pribaviti prethodno odobrenje iz članka 13. stavka 2. ZSSI. Iz tvrdnje tužitelja da iz činjenice da su primanja stečena po svim ugovorima isplaćena u podjednakim iznosima, tuženik ne može zaključiti da bi tužitelj kroz cijelo razdoblje od veljače 2012. godine do lipnja 2014. godine obavljao jednu istu, po njegovu tumačenju edukacijsku djelatnost. Jer, u ocjeni vrste djelatnosti koju je obavljao tužitelj, tuženik je analizirao dokumentaciju, i to odredbe navedenih ugovora, analizom kojih je utvrdio promjene u svrsi sklapanja ugovora, te opisu preuzetih poslova. Stoga tuženik nije mogao prihvatiti tvrdnju tužitelja da kao liječnik nije odgovoran za sadržaj ugovora koji sklapa. Istom kao potpisniku ugovora, sadržaj nije mogao ostati nepoznat. Ukoliko je smatrao da isti ne izražava pravu volju stranaka, tužitelj je mogao predložiti da se ugovorne odredbe izmijene ili dopune na način kojim s izražava prava volja ugovornih strana. Pored toga, tuženik ističe da u predmetnom postupku nije utvrđivao je li obavljanje liječničke djelatnosti utječe ili ne utječe na zakonito obnašanje javne dužnosti ravnatelja HZZO, jer to tuženik utvrđuje isključivo povodom zahtjeva tužitelja. Kako tužitelj nije podnio takav zahtjev, tuženik je u provedenom postupku utvrdio da je propustom tužitelja da pravovremeno zatraži suglasnost tuženika za obavljanje zdravstvene djelatnosti uz profesionalno obnašanje javne dužnosti, te obavljanjem zdravstvene djelatnosti bez prethodno pribavljenog odobrenja tuženika, došlo do povrede odredbi ZSSI. Prilikom ocjene da li tužitelj koji profesionalno obnaša javnu dužnost, za vrijeme njezina obnašanja obavlja drugu djelatnost radi stjecanja naknade ili radi ostvarivanja prihoda iz članka 13. stavka 2. ZSSI, odlučna je okolnost redovitog i stalnog obavljanja druge djelatnosti. ZSSI nije propisao što se u smislu odredbi tog Zakona smatra obavljanjem poslova u smislu stalnog i redovitog zanimanja. Stoga tuženik, kao tijelo koje primjenjuje i tumači odredbe ZSSI, utvrđuje da li se neki poslovi obavljaju stalno i redovito, razmatranjem svih relevantnih okolnosti koje obuhvaćaju način obavljanja poslova, dinamiku obavljanja poslova i kontinuitet u obavljanju, redovitost isplaćivanja naknade, te drugih okolnosti koje upućuju na prirodu odnosa između naručitelja i izvršitelja. Te okolnosti, koje proizlaze iz odredbi ugovora o djelu od 10. veljače 2012. godine, te dokumentacije pribavljene od Porezne uprave i KB Dubrava, tuženik je razmotrio, te na temelju njih ustanovio da tužitelj obavlja liječničku djelatnost u smislu stalnog i redovitog zanimanja. Tako se tužitelj obvezao za potrebe KB Dubrava, kao naručitelja, obaviti poslove u Ambulanti

za kiruršku protetiku, izrade proteza i epiteza za bolesnike operirane zbog tumora glave i vrata, te bolesnike s disfunkcijom temporomandibularnog zgloba na Klinici za kirurgiju lica, čeljusti i usta, najviše dva puta tjedno po osam sati. Tužitelj se kao izvršitelj obvezao poslove obaviti sukladno potrebama KB Dubrava, kao naručitelja, koji se obvezao za obavljene poslove tužitelju isplatiti naknadu u iznosu od 415,00 kn po svakom dolasku, na žiro račun izvršitelja kod poslovne banke. Nadalje, predmetnim ugovorom je utvrđeno da se isti sklapa za razdoblje od 2. veljače do 31. prosinca 2012. godine. Iz podataka KB Dubrava, te iz podataka Porezne uprave, tuženik je utvrdio da je tužitelj u razdoblju od veljače do listopada 2012. godine, osim za mjesece srpanj, kolovoz i rujan 2012. godine, te nadalje, u razdoblju do svibnja 2014. godine ostvarivao redovite mjesečne prihode na ime drugog dohotka, na koje su obračunavani i uplaćeni i svi pripadajući porezi i prirezi za obavljene posao u KB Dubrava. Iz navedenih okolnosti, koje se odnose na unaprijed utvrđeni tjedni ritam obavljanja iste vrste poslova, sukladno potrebama naručitelja za obavljanjem poslova na tjednoj razini, te na precizirani maksimalni broj sati u jednom danu, koje će tužitelj obaviti, te jasno utvrđen iznos plaćanja po izvršenom poslu na koji se iznos obračunavaju i plaćaju porez na dohodak i prirez na uplaćeni porez na dohodak, kontinuitet i razdoblje važenja ugovora, proizlazi stalnost i redovitost u obavljanju navedenih poslova, a nikako ne povremenost u obavljanju poslova.

Tužbeni zahtjev nije osnovan, a prema slobodnom uvjerenju suda, te na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, shodno članku 55. stavku 3. Zakona o upravnim sporovima.

Tijekom postupka sud je saslušao tužitelja kao stranku u postupku, te je izvršen uvid u cjelokupni spis predmeta, kao i u spis tuženika, a posebice u odluku Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, Broj: 711-I-82-P-5-15/16-08-17 od 20. siječnja 2016. godine (list 7-12 spisa), iskaz tužitelja (list 29 spisa), dopis tuženika KB Dubrava od 25. veljače 2015. godine, ugovor o poslovnoj suradnji od 19. listopada 2012. godine, ugovor o međusobnim pravima i obvezama od 10. srpnja 2012. godine, ugovor o djelu od 10. veljače 2012. godine, dopis tuženika KB Dubrava od 29. srpnja 2014. godine, te dopis KB Dubrava tuženiku, Broj: SI-400/2015 od 13. ožujka 2015. godine.

Kod donošenja odluke u ovom predmetu sud je polazio od sadržaja pobijanog rješenja od 20. siječnja 2016. godine, kojom je odlučeno da je tužitelj počinio u razdoblju od 2. veljače 2012. godine do listopada 2012. godine povredu članka 13. stavka 2. ZSSI, istovremenim profesionalnim obnašanjem dužnosti ravnatelja HZZO i obavljanjem poslova u Kliničkoj bolnici Dubrava u smislu redovitog i stalnog zanimanja uz ostvarivanje prihoda, a bez prethodnog odobrenja Povjerenstva kojim se utvrđuje da obavljanje takvih poslova ne utječe na zakonito obnašanje javne dužnosti (točka I. izreke). Nadalje, tužitelju je izrečena za navedenu povredu ZSSI, sankcija iz članka 42. stavka 1. podstavka 2. ZSSI, koja se sastoji od obustave isplate dijela neto mjesečne plaće u ukupnom iznosu od 5.000,00 kn, koja će trajati pet mjeseci, te će se izvršiti u pet jednakih mjesečnih uzastopnih obroka svaki u pojedinačnom iznosu od 1.000,00 kn (točka II. izreke).

Tuženik ističe da je pokrenuo dana 15. siječnja 2015. godine postupak za odlučivanje o sukobu interesa protiv tužitelja, kao ministra zdravlja (dužnosnika), zbog moguće povrede članka 13. stavka 2. ZSSI, počinjene za vrijeme trajanja mandata ravnatelja HZZO, a koja proizlazi iz istovremenog profesionalnog obnašanja navedene dužnosti i obavljanja poslova u KB Dubrava u smislu redovitog i stalnog zanimanja uz ostvarivanje prihoda, bez prethodnog odobrenja povjerenstva kojim se utvrđuje da obavljanje takvih poslova ne utječe na zakonito obnašanje javne dužnosti. U svezi s tom odlukom o pokretanju postupka, tuženik upućuje na pisano očitovanje tužitelja, u kojem predlaže Povjerenstvu da utvrdi da nije povrijedio odredbe ZSSI. Nadalje, tuženik upućuje i na izvješće o imovinskom stanju, koje je tužitelj podnio Povjerenstvu povodom početka obnašanja dužnosti ravnatelja HZZO, a koje je zaprimljeno dana 1. kolovoza 2012. godine, te na ugovor o djelu od 10. veljače 2012. godine,

ugovor o međusobnim pravima i obvezama od 12. srpnja 2012. godine i tripartitni ugovor o poslovnoj suradnji od 19. listopada 2012. godine. Tuženik je naznačio podatke iz analitičkih kartica plaća za razdoblje od veljače do listopada 2012. godine, te za razdoblje od studenoga 2012. do lipnja 2014. godine, koji se podaci odnose na isplate tužitelju na ime drugog dohotka od strane KB Dubrava. Utvrđeno je da je HZZO tužitelju tijekom 2012. godine vršio isključivo isplate plaća za obnašanje dužnosti ravnatelja HZZO i da nikakvih drugih isplata nije bilo, osim s osnove ugovora o radu za radno mjesto ravnatelja Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje. Nadalje, navodi se da su sve naknade za rad tužitelja u KB Dubrava isplaćene izravno na račun dužnosnika. Tužitelj je dopisom od 17. lipnja 2014. godine obavijestio predstojnika Klinike za kirurgiju lica, čeljusti i usta da je radom u Ambulanti dana 3., 5., 10., 12. i 17. lipnja 2014. godine ostvario 2.512,86 bodova i da s danom 18. lipnja 2014. godine preuzima dužnost ministra zdravlja, zbog čega više neće biti u mogućnosti raditi u Ambulanti, kao i da trenutno zaposleni djelatnik, po struci specijalist oralne kirurgije ima kompetencije preuzeti Ambulantu, pa tužitelj predlaže predstojniku da se zaposli specijalizant iz stomatološke protetike, a da dužnosnik sudjeluje u njegovoj edukaciji. Tuženik upućuje i na dopis Hrvatske komore dentalne medicine od 21. siječnja 2015. godine, u kojem se tumače obveze stručnog usavršavanja u svrhu obnove licence doktora dentalne medicine. Članovi Komore koji su stupili na dužnost trebaju ispunjavati sve obveze člana Komore, stručno se usavršavati, obnavljati odobrenje za samostalan rad i podmirivati članarinu, jer svi članovi Komore imaju jednaka prava, obveze i odgovornosti. Nadalje, u dopisu KB Dubrava od 17. ožujka 2015. godine navode se poslovi koje je tužitelj obavljao na temelju ugovora o djelu 10. veljače 2012. godine i koji su taksativno navedeni u članku 1. tog ugovora. Navode se i poslovi koje je tužitelj obavljao na temelju ugovora o međusobnim pravima i obvezama od 10. srpnja 2012. godine, i to iz članka 2. tog ugovora. Člancima 1. i 2. ugovora o poslovnoj suradnji od 19. listopada 2012. godine navedeni su poslovi koje je tužitelj obavljao po tom ugovoru. Tako je Ministarstvo zdravlja formalno imenovalo devet mentora, odnosno ispitivača iz dentalne protetike, sve iz KBC Zagreb, s time da se veći dio specijalističkog usavršavanja provodi u praktičnom radu pod vodstvom stručnjaka za pojedina područja, koji nisu formalno imenovani, već je organizacija povjerena voditeljima ustrojbenih jedinica bolnice. U dopisu se ističe da je tužitelj sudjelovao u specifičnoj edukaciji specijalizanata kirurške protetike, izrade proteza i epiteza za bolesnike operirane zbog tumora glave i vrata te bolesnika s disfunkcijom temporomandibularnog zgloba. Naime, tužitelj je vodio Ambulantu za kiruršku protetiku od 1993. godine, koja je jedinstvena na području RH s obzirom da u drugim zdravstvenim ustanovama studenti i specijalizanti nemaju priliku i mogućnost praktične edukacije iz područja kirurške protetike. Tužitelj je prestao s radom u KB Dubrava, jer je stupio na dužnost ravnatelja HZZO, ali je i nadalje bio neophodan radi osiguranja kontinuiteta rada Ambulante za kiruršku protetiku osposobljavanjem specijalizanata, praktične edukacije studenata i specijalizanata iz drugih ustanova, koji dio specijalističkog staža obavljaju u KB Dubrava. U protivnom bi pacijenti morali ići na liječenje u inozemstvo, a studentima i specijalizantima bila bi uskraćena znanja i vještine iz kliničke discipline kirurške protetike. U dopisu se ističe da se edukacija ne može izvoditi bez neposrednog rada na pacijentima, što vrijedi za gotovo svu kliničku nastavu, te da je tužitelj sudjelovao u izvođenju specifične praktične edukacije specijalizanata i studenata dentalne medicine, kao i praćenju i nadzoru njihovog rada. Tuženik dalje navodi da je tužitelj temeljem članka 3. stavka 1. podstavka 31. ZSSI obavezan postupati povodom obnašanja dužnosti ravnatelja HZZO sukladno odredbama ZSSI. Pritom se isti poziva na članak 13. stavak 2. ZSSI, koji propisuje da dužnosnici koji profesionalno obnašaju javnu dužnost za vrijeme njezina obnašanja ne mogu uz naknadu ili radi ostvarivanja prihoda obavljati druge poslove u smislu redovitog i stalnog zanimanja, osim ako Povjerenstvo, na prethodni zahtjev dužnosnika, utvrdi da predmetni poslovi ne utječu na zakonito obnašanje javne dužnosti. Članak 13. stavak

3. ZSSI propisuje da prethodno odobrenje Povjerenstva nije potrebno, između ostalog, za obavljanje edukacijske djelatnosti. U predmetnom postupku nije sporno da je tužitelj za vrijeme profesionalnog obnašanja dužnosti ravnatelja HZZO obavljao poslove u KB Dubrava u razdoblju od veljače 2012. do lipnja 2014. godine, uz naknadu, odnosno uz ostvarivanje drugog dohotka, te je u postupku trebalo utvrditi da li je dužnosnik predmetne poslove obavljao u smislu redovitog i stalnog zanimanja, koje na temelju članka 13. stavka 2. ZSSI dužnosnici mogu obavljati, ako prethodno Povjerenstvo utvrdi da predmetni poslovi ne utječu na zakonito obnašanje javne dužnosti, odnosno u postupku je sporno da li je dužnosnik u promatranom razdoblju u KB Dubrava obavljao edukacijsku djelatnost za koju mu na temelju članka 13. stavka 2. ZSSI prethodno odobrenje Povjerenstva nije niti bilo potrebno. Iz podataka KB Dubrava, te iz podataka Porezne uprave, tuženik je utvrdio da je tužitelj u razdoblju od veljače 2012. godine do svibnja 2014. godine ostvarivao redovite mjesečne prihode na ime drugog dohotka, na koje su obračunavani i uplaćivani i svi pripadajući porezi i prirezi za obavljeni posao u KB Dubrava, osim za mjesec srpanj, kolovoz i rujan 2012. godine. Na temelju sadržaja predmetnih ugovora, u kojima se ugovara dinamika i opseg rada, te iznos naknade za obavljeni rad i usporedbom ugovornih odredbi sa iznosima naknade koju je tužitelj ostvario na ime drugog dohotka, tuženik je utvrdio da je tužitelj poslove KB Dubrava za vrijeme obnašanja dužnosti ravnatelja HZZO obavljao u smislu redovitog i stalnog zanimanja. Utvrđeno je da tužitelj nije podnio zahtjev, pa slijedom toga tuženik nije utvrdio da obavljanje poslova u KB Dubrava ne utječe na zakonito obnašanje javne dužnosti prema članku 13. stavku 2. ZSSI, ali je utvrdio da u spornom razdoblju tužitelj nije obavljao edukacijsku djelatnost u smislu i na način koji bi isključio primjenu citiranog članka. U odnosu na razdoblje u kojem obavljanje edukacijske djelatnosti ne proizlazi iz odredbi ugovora na temelju kojih je tužitelj obavljao poslove u KB Dubrava, tuženik je utvrdio da tužitelj nije dostavio dokumentaciju na temelju koje bi se moglo prihvatiti da je i u tom razdoblju obavljao prvenstveno edukacijsku djelatnost, unatoč drugačijim stipulacijama ugovornih odredbi. Na temelju ugovora o poslovnoj suradnji od 19. listopada 2012. godine, tuženik prihvaća da je u razdoblju od listopada 2012. godine pa nadalje, tužitelj obavljao edukacijsku djelatnost za koju nije potrebno pribaviti prethodno odobrenje iz članka 13. stavka 2. ZSSI. S obzirom na sve navedeno, tuženik je utvrdio da je tužitelj na temelju ugovora o djelu od 10. veljače 2012. godine, pa sve do stupanja na snagu ugovora o poslovnoj suradnji od 19. listopada 2012. godine, obavljao djelatnost liječnika specijalista za što je ostvarivao naknadu odnosno drugi dohodak, bez da je prethodno zatražio odobrenje kojim tuženik utvrđuje da predmetni poslovi ne utječu na zakonito obnašanje javne dužnosti, pa je time tužitelj počinio povredu članka 13. stavka 2. ZSSI. Osim toga, tuženik se poziva na članak 42. ZSSI, koji propisuje sankcije koje se mogu izreći za povredu odredbi ZSSI. Tako tuženik naglašava da je prilikom donošenja odluke o vrsti i visini sankcije vodio računa o svim okolnostima konkretnog slučaja iz kojih proizlazi težina povrede i odgovornost tužitelja. Na opravdanost izricanja sankcije obustave isplate dijela neto mjesečne plaće kao teže vrste sankcije, ukazuje činjenica da je obavljajući djelatnost bez prethodnog odobrenja postupao suprotno članku 13. stavku 2. ZSSI, te stekao novčani iznos u visini od 27.390,00 kn.

Sud smatra da pobijana odluka nije zasnovana na zakonu, pa nije prihvatio stajalište tuženika da je tužitelj počinio u razdoblju od veljače 2012. godine do listopada 2012. godine povredu članka 13. stavka 2. ZSSI, i to istovremenim profesionalnim obnašanjem dužnosti ravnatelja Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje i obavljanjem poslova u Kliničkoj bolnici Dubrava u smislu redovitog i stalnog zanimanja uz ostvarivanje prihoda, bez prethodnog odobrenja Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa kojim se utvrđuje da obavljanje takvih poslova ne utječe na zakonito obnašanje javne dužnosti. Pri tome je potrebno uputiti na odluku tuženika o pokretanju postupka za odlučivanje o sukobu interesa od 15. siječnja 2016. godine, u obrazloženju koje se navodi da je Povjerenstvo na temelju

članka 30. stavka 1. podstavka 3. ZSSI provelo postupak provjere podataka iz izvješća o imovinskom stanju tužitelja, te je na temelju podataka i dokumentacije prikupljene u postupku redovite provjere, tuženik stekao vlastita saznanja o mogućem sukobu interesa dužnosnika, odnosno o mogućoj povredi članka 13. stavka 2. ZSSI. Iz prikupljenih podataka i dokumentacije tuženik zaključuje da je tužitelj tijekom profesionalnog obnašanja dužnosti ravnatelja HZZO, kao pravne osobe osnovane u cilju unaprjeđivanja zdravstvene zaštite, ostvarivanja prava osiguranika, planiranja novčanih sredstava obveznog zdravstvenog osiguranja i plaćanja pruženih usluga ugovorenim subjektima, i to kroz čitavo vrijeme trajanja mandata ravnatelja HZZO, obavljao i druge poslove koji bi se mogli smatrati redovitim i stalnim zanimanjem u KB Dubrava, u kojoj je tužitelj bio zaposlen prije stupanja na navedenu javnu dužnost, a da prethodno nije podnio zahtjev da ovdje tuženik utvrdi da li obavljanje poslova u KB Dubrava za vrijeme trajanja mandata ravnatelja HZZO, utječe na zakonito obnašanje javne dužnosti. Stoga je potrebno u postupku pred tužiteljem utvrditi da li poslovi koje je tužitelj obavljao u KB Dubrava u razdoblju od veljače 2012. godine do listopada 2012. godine, istovremeno uz profesionalno obnašanje dužnosti ravnatelja HZZO, predstavljaju poslove u smislu redovitog i stalnog zanimanja, za čije je obavljanje sukladno članku 13. stavku 2. ZSSI, tužitelj, kao dužnosnik morao imati prethodno odobrenje tuženika, te da li je s obzirom na stvaran sadržaj i narav obavljenih poslova, takvo odobrenje tuženika bilo potrebno i za rad obavljen u razdoblju od studenoga 2012. do lipnja 2014. godine. Nadalje, tu se navodi da iako je ugovorom o poslovnoj suradnji od 19. listopada 2012. godine, ugovoreno da će tužitelj u Ambulanti Klinike za kirurgiju lica, čeljusti i usta sudjelovati u postupku edukacije specijalizanata i studenata dentalne medicine, te praćenja i nadzora njihovog rada u KB Dubrava, iz okolnosti proizlazi da se u konkretnom slučaju ne radi o obavljanju samo edukacijske djelatnosti nego o radu u Ambulanti, sa svim obilježjima, uključujući i vrijeme rada, te ugovoreni iznos naknade za obavljeni rad, kao i u svim prethodnim ugovorima. Nadalje, treba napomenuti da je tuženik u tijeku postupka redovite provjere zatražio svojim dopisom od 25. veljače 2015. godine, KB Dubrava da pojasni koju vrstu poslova je tužitelj obavljao u KB Dubrava temeljem ugovora o djelu od 10. veljače 2012. godine, ugovora o međusobnim pravima i obvezama od 10. srpnja 2012. godine i ugovora o poslovnoj suradnji od 19. listopada 2012. godine. Pri tome se tuženik poziva na članak 8. stavak 1. Pravilnika o specijalističkom usavršavanju doktora stomatologije ("Narodne novine", broj: 115/07), koji se odnosi na osobu mentora u zdravstvenoj ustanovi. Tuženik traži da KB Dubrava dostavi rješenje ministra zdravlja o odobravanju specijalizacije, a kojim se imenuje mentor, te odluku Stručnog vijeća KB Dubrava kojom se tužitelj određuje za mentora u KB Dubrava. U svezi s tim tuženik je zatražio obavijest i dokaze od Hrvatske komore dentalne medicine svojim podneskom od 23. prosinca 2014. godine, koja je dala svoje tumačenje obveza doktora dentalne medicine podneskom od 7. siječnja 2015. godine. Tako je za tuženika nesporno utvrđeno da tužitelj nije imenovan mentorom za edukaciju liječnika dentalne medicine, te da se obavljanje edukacije liječnika dijelom obavlja i u pojedinim ustanovama pod vodstvom i nadzorom stručnjaka za određeno područje koji nije mentor. Osim toga, edukacijom studenata i specijalizanata na zdravstvenim ustanovama, koja se od strane stručnih osoba liječnika specijalista obavlja za vrijeme pružanja zdravstvenih usluga i tijekom neposrednog rada s pacijentima, prenose se stručne spoznaje, znanje i iskustvo, te osigurava odgovarajuća dostupnost i kvaliteta zdravstvene zaštite. U tim navedenim okolnostima obavljanje edukacijske djelatnosti nije po prirodi stvari odvojeno od obavljanja liječničke djelatnosti, već se obavljanje liječničke djelatnosti dovodi u vezu s edukacijom. Stoga tuženik zaključuje da je potrebno odvojiti liječničke djelatnosti kao primarne i glavne djelatnosti od obavljanja liječničke djelatnosti kao sporedne kroz neposredni rad sa studentima i specijalizantima u svrhu njihove edukacije. Navedene okolnosti u obavljanju djelatnosti tužitelja, koje bi upućivale da se liječnička djelatnost obavlja u svrhu edukacije u razdoblju od veljače do

listopada 2015. godine, tuženik nije mogao utvrditi na temelju zaprimljene dokumentacije, promatrane sadržajno i u vremenskom slijedu, već za razdoblje od studenoga 2012. godine, pa nadalje. Međutim, drukčiji zaključak proizlazi iz dopisa KB Dubrava od 13. ožujka 2015. godine, u kojem se iznose navodi na traženje tuženika glede pojašnjenje vrste poslova koje je tužitelj obavljao prema ugovoru o djelu od 10. veljače 2012. godine, ugovora o međusobnim pravima i obvezama od 10. srpnja 2012. godine i ugovora o poslovnoj suradnji od 19. listopada 2012. godine. Tako se naglašava da Ambulanta za kiruršku protetiku, koju je uspostavio i vodio tužitelj od 1993. godine, jedinstvena u RH, te studenti i specijalizanti nemaju mogućnost vidjeti prikaze slučajeva, a niti se praktično educirati iz područja kirurške protetike drugdje u RH. Obzirom da je tužitelj otišao iz bolnice na obavljanje dužnosti u HZZO, KB Dubrava isti je i dalje bio neophodan radi osiguravanja kontinuiteta rada Ambulante osposobljavanjem njihova specijalizanta, te za praktičnu edukaciju studenata i specijalizanata drugih ustanova, koji obavljaju dio specijalističkog staža u KB Dubrava. U protivnom bi pacijenti morali na liječenje u inozemstvo, a studentima i specijalizantima bi bila uskraćena znanja i vještine iz kliničke discipline kirurške protetike. Pri tome se naglašava da se edukacija iz kirurške protetike za studente i specijalizante ne može izvoditi bez neposrednog rada na pacijentima, što vrijedi kao pravilo za gotovo svu kliničku nastavu iz područja biomedicine, a naročito vrijedi u dentalnoj medicini. Shodno tome, KB Dubrava zaključuje da je tužitelj, kao što je uobičajeno, sudjelovao u izvođenju specifične praktične edukacije specijalizanata i studenata dentalne medicine, te praćenju i nadzoru njihovog rada. To potvrđuje i tužitelj u svom iskazu od 9. prosinca 2016. godine, kada navodi da nakon odlaska u HZZO nije obavljao poslove u KB Dubrava na način kako je to obavljao prema ugovoru o radu. Jer, poslove oralne kirurgije obavljao je specijalizant Lovro Grgurević, a tužitelj bi nadgledavao rad tog specijalizanta i istog educirao, kada bi se dogovorio dolazak pacijenta u Ambulantu za protetiku i kada bi imenovani specijalizant dolazio u kontakt s pacijentom. Također, tužitelj je obavljao edukaciju i drugih specijalizanata iz drugih zdravstvenih ustanova u RH, time da su bili svi nazočni u vremenu kad je dolazio isti u Ambulantu, a prema sklopljenom ugovoru o djelu, ugovoru o međusobnim pravima i obvezama i ugovoru o poslovnoj suradnji. Zbog gore iznesenog sud je prihvatio kao vjerodostojnu tvrdnju tužitelja da je predmet njegovog angažmana u KB Dubrava, a po odlasku u HZZO, bila isključivo edukacija specijalizanata i studenata. Stoga sud smatra da je edukacija bila zajednička namjera ugovaratelja shodno članku 319. stavku 2. Zakona o obveznim odnosima, te nije bilo potrebno prethodno odobrenje tuženika za obavljanje tih poslova, pa tužitelj nije počinio povredu članka 13. stavka 2. ZSSI u razdoblju od veljače 2012. do listopada 2012. godine. Tome u prilog ide i izvješće o imovinskom stanju, koje je tužitelj podnio tuženiku povodom početka obnašanja dužnosti ravnatelja HZZO, a koje je zaprimljeno kod tuženika 1. kolovoza 2012. godine, a u kojem je isti naveo da navedenu dužnost obnaša profesionalno, te za to prima plaću u iznosu od 13.968,12 kn neto mjesečno. U istom izvješću je tužitelj, između ostalog, u rubrici pod brojem 9. naveo da obavlja edukaciju specijalizanata u KB Dubrava, a za što ostvaruje primitak od 36.000,00 na godišnjoj razini. U izvješću o imovinskom stanju koje je tužitelj podnio tuženiku povodom drugih promjena, koje je kod tuženika zaprimljeno dana 14. prosinca 2012. godine, tužitelj je u dijelu podataka o drugim poslovima naveo da u KB Dubrava obavlja poslove edukatora, za što je u razdoblju od 24. veljače do 31. prosinca 2012. godine ostvario primitak u iznosu od 21.580,00 kn. Treba naglasiti da tuženik nije tijekom postupka za odlučivanje o sukobu interesa, a niti tijekom upravnog spora, dokazao koje je poslove tužitelj obavljao u razdoblju od veljače 2012. do listopada 2012. godine u Ambulanti za kiruršku protetiku Klinike za kirurgiju lica i čeljusti KB Dubrava iz opisa poslova odjelnog liječnika prema ugovoru o radu, a koji nisu vezani za edukaciju studenata i specijalizanata uz neposredan rad na pacijentima, a kako bi se ti poslovi podveli pod "druge poslove u smislu redovitog i stalnog zanimanja" iz

članka 13. stavka 2. ZSSI, odnosno ne bi se radilo o edukacijskim poslovima iz stavka 3. istog članka.

Uslijed iznjetog, a na temelju članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno je kao u izreci presude.

U Zagrebu, 19. prosinca 2016. godine

Sudac:
Ivan Levak, v. r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (članak 66. stavak 5. ZUS-a).

Za točnost otpravka - ovlaštena službenica:
Snježana Miletić

